

Strašák nebo záruka kvality?

Adéla Štindlová (6. A)

„Povinná četba na školách – ano či ne?“ tuto otázku si pokládá mnoho studentů základních i středních škol, ale možná i někteří učitelé. Povinnost, to je to, z čeho mnohým studentům naskakuje husí kůže. Při zaslechnutí tohoto slova začne náš mozek vymýšlet jakékoliv možnosti jiného využití času, protože povinnosti bývají většinou nepříjemné. O povinné četbě se to ale úplně tak říct nedá. Pomohla by tedy změna slova? Použít na místo termínu *povinná* slůvko *doporučená*? Nejspíš ne, protože někteří studenti by na doporučení nemuseli dát, navíc princip by se stejně nezměnil.

Jedním z problémů současné společnosti je, že mladí lidé čtou málo nebo nečtou vůbec, protože to prostě není „in“. Jestliže předložíme „nečtenáři“ knihu nějakého klasika, dočkáme se leda tak posměšně zvednutého koutku. Tito lidé si neuvědomují, jak moc jsou „osvědčené“ knihy důležité. Jak tomuto postoji předejít? Podstatné je jít příkladem. Číst dětem pohádky před spaním, ale i číst vůbec, když děti uvidí, že čtou i rodiče a jejich starší sourozenci, možná poznají, že čtení může být opravdová zábava. Když by se podařilo hlasitě předčítat v rodinném kruhu, je to vůbec to nejlepší. Děti si na čtení zvyknou a berou ho jako běžnou součást života. Při vysvětlování významů některých slov si rozšíří slovní zásobu a také čas strávený s rodinou se v dnešní době stává vzácností.

Myslím si, že velmi významnou součástí povinné četby je vedení čtenářského deníku. Poctivě vedený čtenářský deník je jednak jakýmsi důkazem, že jsme dané knihy opravdu přečetli, ale zároveň i oporou pro budoucí přípravu k maturitě. Zápisy také můžou poskytovat zpětnou vazbu pisateli o něm samém, stejnou knihu můžeme hodnotit s odstupem času jinak. Ne všichni učitelé však deníky vyžadují, což studentům, kteří četbu berou jenom jako povinnost, bere motivaci.

Je skvělé mít oporu v někom, komu věříme, víme o něm, že čte a že jeho výběr knih je dobrý a může nás něčím obohatit. Právě takovým rádcem může být i učitel, který studentům doporučuje prověřené knihy. Právě díky němu se pak nemusí zbytečně prokousávat množstvím braku, který zaplavuje pulty knihkupectví. Když si čtenáři zvyknou na archaický jazyk, zdoluhavé popisy, nesnadné čtení poezie, psychologických románů atd., velmi jim to pomůže při dalším studiu, usnadní jim to hledání souvislostí, ale hlavně to přispěje k získání čtenářské gramotnosti, tedy k umění pochopit text. Nejdůležitějším posláním literatury však je poskytovat člověku citový zážitek. Knihy ho mohou rozesmát, rozčítit, hodně znejistit, změnit mu názor nebo jen ukázat, že svět není tak jednoduchý, jako se to snaží naznačit knihy Karen Grace McCombienové. Nechme se tedy znejišťovat příběhy a vést svými profesory!